

tet? Tror det ærede Medlem, at der i det franske Senat, som er den øverste Domstol i politiske Forbrydelser i Frankrig, dannes sig en fast Retspraxis? Tror det ærede Medlem f. Ex., at den Dom, der nu er faldet mod General Boulanger, dannes Grundlaget for en Retspraxis i Frankrig? Det gjør den ikke og ganske simpelt ikke, fordi en Retspraxis aldrig vil kunne danne sig ved en Domstol af væsentlig politisk Karakter og heller ikke ved en Lægmandsdomstol. Forudsætningen for en Retspraxis er en kollegial Domstol af professionelle Jurister; men denne Forudsætning findes saa godt som ikke i nogen af de politiske Domstole, Verden kjender, og det er et mærkeligt Angreb paa Forslaget, at det ikke er anderledes end om trent alle mulige Rigsretter i Verden. Men der har det ærede Medlem gjort sig Sagen let; naar man forsætlig overhører, hvad der er fremsført mod En, kan man altid tage et enkelt lille Punkt frem og angribe det; men jeg tror ikke, at det fremmer Forhandlingen, og jeg faaer mere og mere det Indtryk, at det var det ærede Medlems Villie, som har ret kraftig til Slutningen udtrykt det, at man vil ikke forhandle denne Sag, og saa giver jeg meget Tid for, at man siger, at man gjerne vil ud af Konflikten; thi vilde man gjerne det, saa viste man Vej; men hvilken Vej har det ærede Medlem vist? Han har vist den Vej, at man maa se at blive enige om Sagerne, altsaa om Finantsloven, som nu det ærede Medlem selv har arbejdet paa igjennem en Aarrække, men om hvilken der ingen Udsigt er til Enighed, og om hvilken det ærede Medlem ligesaa godt som jeg veed, at Grunden til, at man ikke kan blive enig, er, at hans Parti og hans Ministerium forhandle saaledes om disse Sager, at de ikke lægge nogen Stjul paa, at saalænge man ikke gaar ind paa de Forslag, som de ønske og lægge overordentlig Vægt paa, have de i Sinde at blive ved med; at handle, som de selv ville, uden Hensyn til, om man bliver enig. Tror det ærede Medlem, at det er en Vej at anvise, naar man vil ud af en Konflikt? Det maa det ærede Medlem ligesaa godt kunne forstaa som enhver. Unden, at paa den Maade kommer man aldrig ud af Konflikten. Tror det ærede Medlem maaste, at naar to Privatmænd forhandle sammen, og den ene siger: Lad os se at blive enige, thi hvis vi ikke blive enige, gjør jeg, hvad jeg har lyst til uden at spørge Dig derom, tror det ærede Medlem saa, at de blive enige? Nei saa maa det ærede Medlem først og fremmest sørge for, at hans Regjering, hans Ministerium og hans Parti respektere Grundlæggningerne for al mulig privat For-

handling i Verden. Er vi først enige om det, skal man nok blive enig uden nogen som helst Forandring i Grundloven; men efter at det Aar efter Aar har vist sig, at de Herreter ikke kunne eller ikke ville modsætte sig en Retning indenfor deres Parti, som sprænger Forudsætningen for al mulig Forhandling og gjør den umulig, først da ere vi gaaede til at foreslaa en Forandring i Grundloven for at gjøre et alvorligt Forsøg paa at fjerne en Hovedgrund, en Hovedanstødssten til at komme ud af Konflikten. Saa svarer man imidlertid fra den anden Side: Vi ville ikke være med til Noget af den Art, vi foretrække den Maade, hvorpaa det hidtil er gaaet, og derved vise vi vor Kjærlighed til Grundloven. Et af det ærede Medlems Argumenter var jo det, at hans Kjærlighed til Grundloven viste sig deri, at han ikke vilde være med til at forandre den. (Scharling: Det sagde jeg ikke.) Det ærede Medlem sagde, at det var et mærkeligt Bevis paa hans Mangel paa Kjærlighed til Grundloven; at han ikke vilde være med til at forandre den; men det ærede Medlem var jo for nogle Aar siden meget villig til at forandre Grundloven, dengang Regjeringen foreslogde sit Forslag (Scharling: Det veed det ærede Medlem ikke). Det ærede Medlem vilde dog dengang have Forslaget fremmet, og det vilde han vel ikke for ikke at faae Noget ud af det, han vilde forhandle om det at forandre Grundloven, naar man fra Regjeringens Side foreslog en Lodtrækning, der fuldstændig vilde umuliggjøre Grundlovens Princip: den frie Forhandling. Dengang vilde det ærede Medlem være med til at forhandle derom, men nu, da man foreslaar en Forandring af Rigsretten med den bestemte Motivering og Overbevisning, som det ærede Medlem ikke har prøvet paa med et eneste Ord at imødegaa eller modbevise, derigjennem at ville opnaae, at alle Parter blive tvungne til at forhandle og derigjennem til at respektere Grundlovens Tanke og Mening, saa svarer det ærede Medlem, at han vil ikke engang stemme om det, ikke have Noget med det, at gjøre og ikke forhandle om det. Saaledes viser det ærede Medlem sin Kjærlighed til Grundloven, at naar Noget vil gjøre Noget for, at den kan holdes, er det ærede Medlem ikke med; men vil Noget gjøre Noget til, at den kan blive forandret, saa er det ærede Medlem med. Den Kjærlighed til Grundloven, den kjende vi. Naar den ærede Minister har udtalt sig i Overensstemmelse med det ærede Medlem fra Viborg (Klein), undrer det mig ikke; men jeg skal dertil ikke gjøre videre Bemærkninger, jeg skal til Slutningen komme tilbage dertil. Seg vil blot nu til-